

samme som at sige: For hver Mand, der er i Bryggeriet, skal Bryggeren betale $\frac{1}{6}$ mere i Bøde. Har han 100 Folk — og de ville jo alle være mere eller mindre deltagende i det, der foregaar, de ville alle have deltaget i de Manipulationer, der høre til for at fremstille det forbrøderiske Produkt — saa kommer Ejeren til at betale 20 Gange saa meget til i Bøde. Han kan altsaa komme op til at maatte betale 200,000 Kr. i Bøde for sig og sine Folk. Men ikke nok med det. Naar Ejeren har bortforpagtet sit Bryggeri, skal han betale for de Daarstaber, som Forpagteren kan finde paa. Nu er det klart, at dersom jeg forpagter et Bryggeri, vil jeg dog nok have Lov til at regere selv. At Ejeren skulde have Ret til at gaa og foreskrive mig, hvorledes jeg skulde drive min Forretning, er komplet umuligt; men paa den anden Side vil heller ingen Ejere kunne indlade sig paa at løbe Risikoen ved at forpagte sit Bryggeri bort, saafremt han ikke kan føre et indgaaende Tilsyn med Forpagteren. Hermed er det altsaa givet, at efter denne Lov er al Forpagtning af et Bryggeri umulig. Det er utænkeligt, at en Forpagtningskontrakt skulde kunne komme i Stand paa de Bilkar, at Ejeren, som overlader Forpagteren Dispositionsretten over Bryggeriet, alligevel skulde staa inde for, hvad svigagtige eller tilfældige Fejltagelser Forpagteren gør sig skyldig i. Altsaa, som sagt, fremtidig kunne Forpagtninger af Bryggerier ikke finde Sted. Men overfor de Bryggerier, som allerede nu ere bortforpagtede! Jeg tender i alt Fald et Bryggeri, som er forpagtet væk. Denne Forpagter har nu en Gang sin Forpagtningskontrakt, og naar nu Ejeren kommer til ham og siger: Min Ven, nu vil jeg have Lov til at figge dig efter i Sommene, saa vil Forpagteren med et mildt Ord bede ham gaa Fanden i Bøld. Ikke desto mindre sidder Ejeren der og skal betale sine 10,000 Kr. for det, som Forpagteren finder paa at gøre. Jeg gentager, jeg kan slet ikke sige andet, end at min Forstand staar stille overfor saadanne Bestemmelser. — Jeg er endelig endnu bleven gjort opmærksom paa, at i samme Paragraf staar der: „Naar Boderne ikke kunne faas uddrevene, kunne de forlanges affønedes af den eller dem, hvem de ere blevene paalagte, saaledes at det Beløb af de paadraagne Bøder, som udgør indtil 5,000 Kr., affønes med 1 Dag for hver 50 Kr., og hvad der er over 5,000 Kr., med en Dag for hver 100 Kr.“ Der staar, de skulle affønes med en Dag. Hvad er „en Dag“? Er det en Dags simpelt Fængsel,

eller er det en Dag paa Vand og Brød? Hvad er det? Følge Straffelovens Regel tror jeg, man plejer at omskrive Beløbene til simpelt Fængsel, men man har vist ogsaa Eksempler paa, at de omskrives til Vand og Brød, f. Eks. Alimenterationsbidrag, hvis jeg ikke tager fejl. (Leth: Ja!) Naar det er til simpelt Fængsel, er vist nok Gennemittet det, at man plejer at sidde en Dag for 7 eller 8 Kr. (Leth: Ja!) Ja, det er altsaa meget billigt at slippe med en Dag for hver 50 Kr.; det maa ganske vist paastømmes, men, hvor det drejer sig om saadanne Beløb som her, kunne Folk nok opnaa alligevel at komme til at sidde i Gullet for Livstid. Men man maa dog i alle Tilfælde vide, hvad man har at rette sig efter, og Domtolene maa ogsaa vide, hvad de have at dømme efter; hvorledes man i en Lovbestemmelse kan lade staa „en Dag“, naar man ikke veed, hvad det er for en Dag, og efter hvilke Regler denne Dag skal affønes, det forstaar jeg ikke. Dette er da ogsaa en af de Udbringere, som jeg efter den højtærede Formands Opmuntring haaber, at det vil lykkes mig at faa vedtagen, en Udbring, der skulde klare, hvad man skal forstaa ved dette „en Dag“.

Det var altsaa de to større Spørgsmaal i denne Lov: Det ene angaaende Skattemaaden, det andet angaaende Straffene; Ordningen af begge Dele er efter min Opfattelse aldeles uhyrlig. Jeg har nu en Række Smaapunkter tilbage, som vel ere mindre væsentlige, men som dog alle give Anledning til Uner og til Tvivl med Hensyn til Forstaaelsen. Der findes i § 12 en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Øl, der af Kontrollen eller Toldopsynet erklæres fordervet, kan, for saa vidt det ikke har været fratort Bryggeriet, ligeledes affrives i Salgsbogen“. Jeg maa antage, at med dette „affrives i Salgsbogen“, hvilket for Resten er et noget dunkelt Udtryk, at man derved skal forstaa, at Øllet skal betragtes som værende gaaet af i Bryggerens Beholdning af Skattepligtigt Øl. Jeg antager, det er Meningen, det er vanskeligt at forstaa. Na! En saadan Affrivning kan altsaa ske med fordervet Øl, for saa vidt dette ikke har været fratort Bryggeriet, og for saa vidt Kontrollen erkender det for fordervet. Naar nu altsaa en Brygger har haft Uheld med noget Øl og siger: Dette Øl er daarlign, jeg vil lade det løbe ud i Kenderstenen, saa skal han ikke have Lov dertil? Hvis Kontrollen siger: Nej, det er brillant Øl, det er godt nok til dine Kunder, saa er Manden nødt til at rette sig derefter. Vil han svare: Det øde-